

Епічний вечір

Під прапором мідянолистих буків,
де сонце покотилося вогняним тарелем,
засмаглі хлопці, мов джмелі, на луках
гудуть і вибухає пил з рудих цегелень.

На бурунах трави, в зеленім димі
колишутсья корови, мов тяжкі колоди
і зорі в зорі дзвонять понад ними
й шуплять під ними буйно життетворчі води.

Той струм, що з сонніх квітів синім димом
проходить в стиглість ядер, спрагу росту будить,
насіння кільчиться, упавши в плідну вогкість.
Мужчини волохаті палять темним оком
дівок широкобедрих, смаглив, побногрудих.
Горбатий янгол лісу манить теплим мохом.

Завиті у пергамен неба зодіяки
вважаються нам в свастиках щоночі
і мрії наших вір горячі стожарним маком.

І з зір загаслих іскри осягають очі,
червоні півні синій місяць кличуть —
це буревій краси, прaperнів громовиця!
Так родяться релігій й суспільний лад.
Боги й звірня. Громада до громади.
Епічний вечір починає владу
і синій, вічний стяг лопоче таємниче.
Усote прославляю буйноту життя!

До істот з зеленої зорі

Закони „біосу” однакові для всіх:
народження, страждання й смерть.
Що лишиться по мені: попіл слів моїх,
що лишиться по нас: з кісток трава зросте.

Лисиці, леви, ластівки і люди,
зеленої зорі черва і листя,
матерій законам піддані незмінним,
як небо понад нами сине і сріблісте!
Я розумію вас, звірята і рослини,
я чую, як шумлять комети і зростають трави.
Антонич теж звірія сумне і кучеряве.

Полярія

Застигло море в чаші різьблений із льоду.
Золотоустий місяць — містик у блакиті.
Полярні янголи колишуть божі води
і звірі виуют глухо спраглі і неситі.

Ще тут не доповзло людей руде хробацтво,
багрове небо на хребтах підносять лиси,
кити хвостами миють зорі й біле птаство,
мов стріли з звірокруга, непорушно висить.

Як Діва з зодіяка чеше карі коси
й горбатий Водяник закличе тіні з лісов,
земля, мов шкаралуша, гнетиться і голосить.
Це душі мамутів бредуть червоним снігом.

Мертві авта

Мов кусні зір розбитих, сплять на цвінтарях машин завмерлі авта,
червоне квіття цвілі міряє застиглі в мідь роки й хвилини
і лих незнане соняшне ядро колишеться, як вічна правда,
що теж незнана й теж для нас невловна, наче синій дух бензини.
Буває, що мертві з металю люди, мов шакали, в сні тривожать
і крам своїх жадоб і спраг і нужд, мов на базарі, розкладають
і мертві тулуби у синяви ночей стають за грішні ложа
бездомних любошів кривляк і шлюх, що зорі зла в них чад влизають.

Як ми копаєм кості ящурів під скелями віків забутих,
колись копатимуть на цвінтарях міст наших кості металеві.
Дівчата з квіттям без наймення, пальми родять хліб, зелена рута
й нові міста із площами з блакиті, де качаються жар-леви.
Та тіні неспокійні, привиди нєвишині зпід землі стають,
зпід площ, зпід трав.

Метрополю,
долонями червоних мурів упокій крилаті душі авт!